CURIERUL INFORMATIV AL PARTIDULUI PENTRU PATRIE

Anul VII, Nr. 66, ianuarie 2001; 12 pagini, 4000lei

EDITORIAL

Răbdare şi speranţă.

PP

Două cuvinte reprezentând viaţa noastră cea de toate zilele. O viaţă din care, pentru cei mai mulţi dintre noi, lipseşte cuvântul mulţumire.

Cum să fi mulţumit când, zi de zi, se scumpesc pâinea, laptele, brânza, carnea, ouăle, cartofii, varza, zahărul, uleiul, energia termică, energia electrică, transportul, convorbirile telefonice, întreţinerea la casă, impozitele şi taxele de tot felul, mijloacele minime de existenţă necesare unui trai decent pentru tine şi familia ta ?

Am răbdat şi praful s-a ales de răbdare.

Am sperat şi praful s-a ales de speranţă.

Un film la cinematograf, o piesă la teatru, cumpărarea unei cărţi, o seară la restaurant ?!

O, Doamne. Vise. Pe care, nu ţi le poţi permite, intrând într-o zonă de imposibil. De unde să scoţi, zecile şi sutele de mii de lei, care ţi-ar trebui ? De nicăieri. Doar dacă îţi iei bruma de mâncare de la gură.

Ce-i de făcut, cititorule ?

Să nu mai crezi în nimic din tot ce ai crezut ? În ce? Să te transformi în altul decât eşti ? În cine ? Să-ţi iei câmpii ducându-te în lumea largă ? Unde ?

Aici este locul cel mai greu. Să mă apuc să-ţi dau sfaturi ţie, eu, care nu sunt în stare să îmi dau sfaturi mie. Suntem, amândoi, sătui de toate sfaturile. Inclusiv de sfaturile noastre. Ne-am săturat de toate ca de mere pădureţe. Vrem altceva. Ce vrem ?

Te iau lângă mine, eşti singurul meu sprijin, dacă nu ai fi tu şi sprijinul credinţei tale în tine însuţi, eu, nimicnicul de mine, nu m-aş putea sprijinii pe nimic. Şi aş vorbi, şi aş scrie, în pustiu.

Pentru că, deasupra nemairăbdării şi nemaisperanţei noastre, stă Dumnezeu. În El trebuie să ne punem toată încrederea. Nu se poate ca, Dumnezeu, să ne lase de izbelişte.

Au trecut hunii peste noi şi nu ne-am hunit. Au trecut ungurii şi nu ne-am ungurit. Au trecut turcii şi nu ne-am turcit. Au trecut ruşii şi nu ne-am rusit.

Nu se poate ca în învălmăşeala trecerii de noi peste noi, să nu rămânem ceea ce am fost, suntem şi vom fi întodeauna: români între români, patrioţi între patrioţi, credincioşi în Dumnezeu între credincioşi în Dumnezeu.

Câţi suntem ? Puţini ? Ei şi ce dacă.

O mână spală pe alta şi amândouă obrazul. Mâine vor fi patru mâini şi două obraze. Iar, poimâine, de zece ori mai multe. Prin răbdarea şi speranţa pe care ni le-a dat Dumnezeu singurele daruri rămase neimpozabile într-un prezent pe care, credinţa ta şi credinţa mea, îl vor transforma în viitorul dorit.

Dacă tinereţea ar şti şi bătrâneţea ar putea.

Tu eşti, deopotrivă, şi tânăr şi bătrân.

Tu îţi hotărăşti soarta. Numai tu.

Mai mult decât atât nu îţi pot spune. Te-aş minţi.

Gelu NETEA

HOTĂRÂRI
ALE CONSILIULUI DIRECTOR LUATE ÎN ŞEDINŢA DIN 27.01.2001

Congresul al III-lea al Partidului „Pentru Patrie" va începe în ziua de sâmbătă 5 mai a.c. la sediul central din Str. Veseliei nr. 21, la ora 9^{00}.

La Congres vor participa cu drept de vot delegaţii care au calitatea de membru definitiv; mai participă şi membrii senatului cu rol consultativ (conform statutului).

Singurul principiu care stă la baza acordării calităţii de membru permanent va fi **spiritul de sacrificiu** dovedit de cel nominalizat în perioada cât a fost membru provizoriu. Până la data de 24 februarie a.c., Şefii de Filiale vor înainta la Secretariatul General „Fişele de activitate" ale candidaţilor propuşi pentru definitivare. Până la data de 31 martie a.c., Secretariatul General va comunica filialelor lista membrilor definitivi.

Din luna februarie a.c. va începe constituirea unui nou fond de propagandă la nivel central; colector va fi Dl. George URSA.

Toţi membrii şi simpatizanţii Partidului „Pentru Patrie" sunt solicitaţi să facă un ultim efort financiar pentru terminarea lucrărilor de construcţie al noului sediu; responsabil cu colectarea fondurilor este Dl. Gh. Beţi.

Comisia de disciplină a Partidului „Pentru Patrie" este solicitată ca până la 31 martie a.c. să se pronunţe în cazurile ce i-au fost înaintate.

Consiliul Politic al Partidului „Pentru Patrie" va analiza oportunitatea unei iniţiative politice pentru modificarea legii alegerilor parlamentare.

Până la Congres vor mai avea loc două întruniri ale Consiliului Director, în zilele de 24 februarie şi 31 martie a.c..

COMUNICAT

Rugăm, frăţeşte, pe toţi camarazii noştri din teritoriu cărora le-a fost trimis „Curierul Informativ" pe lunile nov. şi dec. 2000, cât şi pe cei ce au primit numărul de faţă, să-şi achite de urgenţă restanţele de plată. Astfel ne este imposibil apariţia în continuare. Sitauţie de negândit atunci când ştim pre bine că singura noastră posibilitate de comunicare în vederea pregătirii Congresului din luna mai este, în primul rând, apariţia neapărată a comunicatelor pe care urmează a vi le face în „Curierul" din lunile februarie, martie şi aprilie a.c.. Nu avem nici un fel de subvenţie oficială. Dacă nu ne ajutăm, noi între noi, nu ne ajută nimeni. „Ajută-te singur" este deviza acestui comunicat pe care, cu siguranţă, dvs. îl veţi înţelege aşa cum se cuvine. Vă mulţumim anticipat.

Mulţumiri

Revistei „Puncte Cardinale" pentru aprecierile asupra activităţii noastre făcute în numărul din ianuarie - februarie a.c.

Editor: Partidul PENTRU PATRIE
Redactor şef: Gelu NETEA
Colegiul de redacţie: Florin DOBRESCU, Victor ENE, Simion GIURGECA, Vasile ROŞU

- *Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.*
- *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*
- *Manuscrisele primite la redacţie nu se restituie.*

Corespondenţă:
Curierul PPP, C.P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia **ELISAVAROS**;
Tel.: 223.84.60

ISSN: 1224-5852

BIROUL ELECTORAL CENTRAL
ALEGERI PARLAMENTARE 2000

Voturi valabil exprimate pe circumscripții electorale - Partidul „Pentru Patrie"

		Senat	Camera Deputaților
1	ALBA		
2	ARAD		
3	ARGEȘ	484	213
4	BACĂU	799	728
5	BIHOR		
6	BISTRIȚA -NĂSĂUD		
7	BOTOȘANI		
8	BRAȘOV		2070
9	BRĂILA	298	221
10	BUZĂU		264
11	CARAȘ-SEVERIN	702	866
12	CĂLĂRAȘI	212	697
13	CLUJ	527	363
14	CONSTANȚA	474	370
15	COVASNA	98	96
16	DÂMBOVIȚA	750	635
17	DOLJ	693	646
18	GALAȚI	842	744
19	GIURGIU	261	143
20	GORJ		
21	HARGHITA	155	123
22	HUNEDOARA		
23	IALOMIȚA	255	648
24	IAȘI	906	1519
25	ILFOV	236	130
26	MARAMUREȘ	338	372
27	MEHEDINȚI		
28	MUREȘ		
29	NEAMȚ	639	366
30	OLT	415	231
31	PRAHOVA	1893	1098
32	SATU -MARE	370	237
33	SĂLAJ		
34	SIBIU	451	938
35	SUCEAVA	1374	708
36	TELEORMAN	400	462
37	TIMIȘ	1434	420
38	TULCEA		
39	VASLUI	390	319
40	VÂLCEA		
41	VRANCEA	386	265
42	M. BUCUREȘTI	1776	1099
		18403	**16991**

Aqua Forte

România are nevoie de un tineret sănătos, vioi și înțelept al cărui suflet și inteligență să fie întotdeauna în orice moment al istoriei creator de virtuți și născător de viață.

Atâta timp cât tineretul României își va hrăni sufletul din tradițiile milenare ale dragostei de pământul pe care a crescut și va lupta pentru păstrarea patrimoniului sfânt pe care Dumnezeu l-a dăruit acestui popor odată cu nașterea lui, el va merge triumfător și sigur pe drumul binecuvântat al biruinței care este tot mai aproape.

Tineretul a fost și este busola orientărilor socio-politice ale oricărui popor din cele mai vechi timpuri ale istoriei și până în prezentul zilelor noastre. Ca generație nouă, el se dezvoltă în lumina aspirațiilor umane moderne în cadrul luptei pentru existență și afirmare, de aceea el trebuie sfătuit și ajutat să poată realiza marile idealuri ale neamului pe care le nutrește cu toată puterea ființei sale. Îi va îngădui, oare, înțelepciunea statală și guvernele viitoare să-și înfăptuiască visul?... Măcar acum în ceasul al doisprezecelea?!

Tinerii se descurajează repede, când sunt dezorientați, dar se aprind și perseverează, dacă au un ideal curat fără egoism și fără epitetele gloriei.

Un popor dezbinat este întotdeauna sărac.

Simion GIURGECA

DUHUL MARILOR RUPTURI

Expresia aparţine lui Ionel MOŢA şi a apărut într-un articol din publicaţia „Axa" din 1 octombrie 1933.

Citez: „Noi am adus DUHUL MARILOR RUPTURI DE LUMEA VECHE... Noi am adus pornirea eroică, ÎN SPIRIT DE TOTALĂ JERTFĂ PERSONALĂ...

Braţele noastre au zvâcnit, au doborât atunci când nevoile luptei o cereau, când reacţiunea violentă era ultima ieşire dintr-o înfrângere definitivă şi dezonorantă. Dar mai importantă şi caracteristică a fost zvâcnirea noastră sufletească, sfărâmarea în noi a unei întregi vieţi pregătite pentru normala tihnă şi rânduire personală, spre a o înlocui cu o viaţă destinată numai luptei pentru neam, gata oricând de moarte.

Acest duh al marei, definitivei şi neîmpăcatei rupturi - ruptură de înstrăinata generaţie veche şi ruptură de o viaţă personală orientată, chiar şi numai parţial de interesul personal, îndoită ruptură indispensabilă unei lupte eroice de totală primenire a unei vieţi obşteşti - a fost aportul nostru sufletesc original în această mişcare naţională, la începuturile ei de acum 10 ani..."

Aşa gândea MOŢA în 1933.

Personal m-am întâlnit cu această idee când am citit pe ascuns, pentru prima oară, cartea „Cranii de lemn". Era prin 1945. Aveam doar 16 ani. Pe atunci ţara era ocupată de armatele ruseşti. Trăia Stalin, şi teroarea era în floare. Mai mult ca oricând se punea atunci problema unei atitudini în spiritul „rupturii" de mulţimile laşe care-şi puseră deja gâtul în jugul ocupantului străin.

Ideea lui MOŢA am considerat-o atunci şi o consider şi astăzi de o importanţă capitală pentru orice luptător cinstit, care nu rămâne indiferent la ce se petrece cu neamul lui.

Când un popor ajunge la ceas de cumpănă, în sufletele unor tineri începe inevitabil o luptă cumplită între a urma drumul normal al realizărilor personale sau al „ruperii" de el şi a păşirii pe drumul fără întoarcere care nu poate duce decât la moarte sau la victorie pentru neam. Acesta din urmă este drumul renunţărilor, este drumul jertfei.

Puţini sunt însă cei care apucă acest drum, şi de cele mai multe ori ei ajung să fie ridiculizaţi, calomniaţi, batjocoriţi, prigoniţi şi chiar ucişi de cei mulţi care nu i-au înţeles sau nu au vrut să-i înţeleagă.

Aceasta a fost şi din păcate a rămas soarta oamenilor de elită români pe care doar istoria îi mai poate recupera, dar şi aceasta mult după ce ei nu mai sunt printre cei vii.

A desprinde sensul istoric al neamului este mare lucru. Dar şi mai mare este a te pune de acord cu el şi a suporta cu demnitate murdăria nevolnicilor.

„Ruptura" de înstrăinata generaţie veche la care se referă MOŢA nu înseamnă deloc o ruptură obligatorie între generaţii. Ar fi o mare nenorocire să se facă această confuzie care ar justifica şi perpetua lupta dintre generaţii, distrugând continuitatea firului eroic al neamului.

Cei care atunci s-au rupt de înstrăinata generaţie şi care mai trăiesc astăzi sunt bătrâni. Dacă tinerii s-ar rupe de ei nu ar face decât jocul „înstrăinatei generaţii", fiindcă a te rupe de cei care s-au rupt de rău înseamnă a fi din nou de partea răului. Atenţie mare la acest aspect ! Fiindcă sunt adversari abili care ştiu să strecoare confuzii în mintea tinerilor de azi, ce se pregătesc de luptă pe linia interesului naţional.

Apoi, Ionel MOŢA se referă la o „îndoită ruptură". Cea de a doua „ruptură" fiind cea de viaţa personală orientată de interesul fiecăruia. Şi aici trebuie gândit în profunzime şi înţeles mesajul.

Fiecare om, ca să trăiască, trebuie să consume. Pentru a nu fi un parazit, trebuie să PRODUCĂ şi chiar să producă mai mult decât consumă el, fiindcă trebuie să-şi întreţină copiii, părinţii bătrâni, în general familia, dar din ceea ce produce trebuie să dea şi celor din jur loviţi de diferite nenorociri. Pe lângă toate acestea, el trebuie să dăruiască din timpul lui, din banii lui, din agoniseala lui pentru lupta neamului, familia cea mare pentru menţinerea libertăţii, a independenţei, a suveranităţii naţionale. Aceasta nu se poate asigura fără contribuţia comună a celor ce au o conştiinţă naţională.

Deci mesajul lui MOŢA este de a te „rupe" de spiritul egoist, individualist şi de A TRĂI ÎN NEAM.

Aceasta nu ***absolvă*** pe cineva de obligaţia de a-şi forma o profesie, din contră. Fiecare luptător trebuie să realizeze cât mai bine şi pe acest plan, dar să nu uite nici o clipă obligaţiile faţă de neam.

Greşesc şi toţi cei care-şi întrerup total studiile pretextând că s-au dăruit luptei naţionale.

Sunt momente grele în viaţa fiecărui luptător când ajunge să fie hărţuit, prigonit, arestat, momente care pot conduce le întreruperea temporară a unor activităţi personale, dar, după fiecare prigoană, adevăratul luptător îşi reia studiile, profesia şi caută să se desăvârşească pe linia propriei vocaţii.

Rataţii nu pot fi niciodată apreciaţi ca luptători de elită. Să nu uităm că Ionel MOŢA a fost doctor în drept, deşi a trecut prin prigoane, prin temniţe, prin tot felul de persecuţii.

Să treci senin prin viaţă, neclintit pe linia unor principii superioare ca acelea propăvăduite de MOŢA este tot ce poate fi mai frumos şi mai înţelept. Recomand acest drum tinerilor de azi pe care-i invit să-l citească, să-l înţeleagă şi să-l urmeze pe MOŢA, de la a cărui jertfă cutremurătoare de la Majadahonda s-au împlinit, la 13 ianuarie, 64 de ani.

Constantin IULIAN

RADIOGRAFIE postdecembristă

Pe 26 noiembrie și 10 decembrie anul 2000, au avut loc în România alegeri prezidențiale și parlamentare, după unsprezece ani de la înlăturarea dictaturii proletare.

Dacă punem întrebarea este sau nu este în România de după comunism regim democratic, nu putem răspunde decât da, este democrație și se manifestă în formele ei specifice. Este democrație, este alternanță la Putere.

Procesul tranziției de la etatism la liberalism, democrația fiind instalată, se produce mai repede sau mai încet, cu mai multă sau mai puțină suferință, după îndemânarea politicienilor pentru că în epoca globalizării simpla voință a unor politicieni cuprinși de nostalgia comunismului nu poate opri trecerea de la comunism la ... „economia de piață", nu pot opri aplicarea principiului libertății, proprietății private, în formele specifice vremurilor noastre.

Să încercăm să prezentăm prin cifre fața democrației noastre postdecembriste înșăilând evoluția principalelor partide politice din România.

Pe primul loc se situează Frontul Salvării Naționale al domnului Ion Iliescu care în 1990 la 20 mai obține 67,02% din voturi la Senat și 66,31% din voturi la Camera Deputaților, iar ca Președinte al României, Ion Iliescu obținând la primul tur 85,07% din voturi lăsându-i mult în urmă pe Radu Câmpeanu cu 10,64% și Ion Rațiu cu 4,29% din voturi.

Domnul Ion Iliescu Președinte, prim-ministru domnul Petre Roman ca după a patra mineriadă din 24 28 septembrie 1991 să fie înlocuit cu domnul Teodor Stolojan, prim-ministru.

La alegerile generale din 27 septembrie 1992 Frontul Salvării Naționale se prezintă la alegeri cu două formațiuni, una a domnului Ion Iliescu, Frontul Democratic al Salvării Naționale și alta Frontul Salvării Naționale a domnului Petre Roman.

Frontul Democratic al Salvării Naționale al domnului Ion Iliescu obține 28,29% din voturi la Senat și 27,71% la Camera Deputaților, pe primele locuri, iar la Președinția României în turul doi, 11 octombrie 1992, câștigă Ion Iliescu 61,43%, prim-ministru domnul Nicolae Văcăroiu.

La alegerile generale din 3 noiembrie 1996, Partidul Democrației Sociale din România al domnului Ion Iliescu obține 23,08% din voturi la Senat și 21,52% la Camera Deputaților trecând pe locurile doi, se situează în opoziție, iar domnul Ion Iliescu pierde alegerile prezidențiale în turul doi, din 17 noiembrie 1996, cu 45,59% din voturi față de domnul Emil Constantinescu 54,41% din voturi.

La alegerile generale din 26 noiembrie 2000, Partidul Democrat Social din România al domnului Ion Iliescu obține la Senat 37,09% din voturi și 36,61% din voturi la Camera Deputaților, situându-se pe primele locuri, iar la prezidențiale domnul Ion Iliescu în turul doi din 10 decembrie 2000 câștigă cu 66,83% de voturi învingându-l pe domnul Corneliu Vadim Tudor, care a obținut numai 33,17% din voturi. Deci Președinte al României domnul Ion Iliescu și prim-ministru domnul Adrian Năstase.

Partidul România Mare, provenit tot din Partidul Comunist Român ca și Frontul Salvării Naționale, la alegerile generale din 27 noiembrie 2000 pe locurile doi la Senat și Camera Deputaților, la alegerile generale din 27 septembrie 1992 a obținut, pe locurile șase, 3,85% din voturi la Senat și 3,89% din voturi la Camera Deputaților. La alegerile generale din trei noiembrie 1996, pe locurile cinci, cu 4,54% la Senat și 4,96% la Camera Deputaților ca la alegerile generale din 26 noiembrie 2000 la Senat 21,02% și la Camera Deputaților 19,48% din voturi.

Frontul Salvării Naționale al domnului Petre Roman, la alegerile generale din 27 septembrie 1992 locurile trei cu 10,38% din voturi la Senat și 10,18% din voturi la Camera Deputaților, la alegerile generale din 3 noiembrie 1996 formând, cu Partidul Social Democrat Român, Uniunea Social Democrată, aceasta situându-se pe locurile trei cu 13,16% la Senat și 12,93% la Camera Deputaților, intrând pentru formarea guvernului prim-ministru Victor Ciorbea în coaliția condusă de Convenția Democrată din România, ca la alegerile generale din 26 noiembrie 2000.

Partidul Democrat al Domnului Petre Roman, pe locurile trei, cu 7,58% la Senat și 7,03% la Camera Deputaților trece în opoziție parlamentară.

În contrast cu partidele succesoare ale Partidului Comunist Român, Partidul Democrat Social din România, Partidul România Mare, Partidul Democrat și altele, partidele democrate, istorice, Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat, Partidul Național Liberal și Partidul Social Democrat Român răzbesc greu.

Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat pe locurile patru la alegerile generale din 20 mai 1990 cu 2,50% din voturi la Senat și 2,56% la Camera Deputaților. La alegerile generale de la 27 septembrie 1992 formează Convenția Democrată din România, această coaliție situându-se pe locurile doi cu 20,16% la Senat și 20,01% la Camera Deputaților, iar candidatul coaliției la Președinția României domnul Emil Constantinescu, în turul doi, pierde cu 38,57% din voturi. La alegerile generale din 3 noiembrie 1996, Convenția Democrată Română obține 30,70% din voturi la Senat și 30,17% la Camera Deputaților, situându-se pe primele locuri, formează Guvernul Victor Ciorbea împreună cu Uniunea Social Democrată și Uniunea Democratică a Maghiarilor din România, iar candidatul la Președinția României domnul Emil Constantinescu în turul doi cu 54,41% îl învinge pe domnul Ion Iliescu. La alegerile generale din 26 noiembrie 2000 Convenția Democrată Română condusă de Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat cu 5,29% la Senat și 5,04% la Camera Deputaților nu intră în Parlament.

Partidul Național Liberal, la alegerile generale din 20 mai 1990 pe locurile trei, a obținut 7,06% din voturi la Senat și 6,41% la Camera Deputaților. La alegerile generale din 27 noiembrie 1992 și din 3 noiembrie 1996 Partidul Național Liberal a făcut parte din Convenția Democrată Română. La alegerile generale din 26 noiembrie 2000 Partidul Național Liberal a obținut, pe locurile patru, la Senat 7,48% din voturi și la Camera Deputaților 6,89% situându-se în opoziție parlamentară.

Partidul Social Democrat Român la alegerile generale din 20 mai 1990 pe locurile zece a obținut 0,50% din voturi la Senat și 0,53% la Camera Deputaților. La alegerile din 27 noiembrie 1992 intră în Convenția Democrată Română. La alegerile din 3 noiembrie 1996 Partidul Social Democrat Român face parte din Uniunea Social Democrată și la cele din 26 noiembrie 2000 intră în Partidul Social Democrat, în alegeri pe listele Partidului Democrat Social din România.

Uniunea Democrată a Maghiarilor din România, reprezentând interesele maghiarilor din România, la toate alegerile a avut un electorat constant, la Senat și la Camera Deputaților, între 6,64% și 7,45% din voturi.

Aceasta este fața actuală a României din vremurile noastre profund marcată de cei patruzeci și cinci de ani de stăpânire bolșevică când în lume se vorbește de mondializare.

Nu se știe niciodată ce va aduce ziua de mâine, dar se pare că actuala stare de lucruri va dura multă vreme după modelul Statelor Unite ale Americii acolo unde englezii, francezii, germanii, italienii și alții, pieile roșii, galbene, negrii și albii sunt condamnați să trăiască împreună și deci trebuie să se tolereze unii pe alții că altfel nu s-ar putea trăi și după cum se știe în cele două războaie mondiale, 1914 - 1919 și 1939 - 1945, Statele Unite ale Americii au avut cuvântul ultim, au moderat pacea, și vor ca peste tot în lume să fie introdusă democrația de tip american, egalitate în fața legii indiferent de etnie și religie. Declarativ, și noii guvernanți ai României de astăzi s-au alăturat acestui fel de politică. Să sperăm că gradul de conștiință națională va crește, și România va cuceri în lume locul ce i se cuvine.

Victor ENE

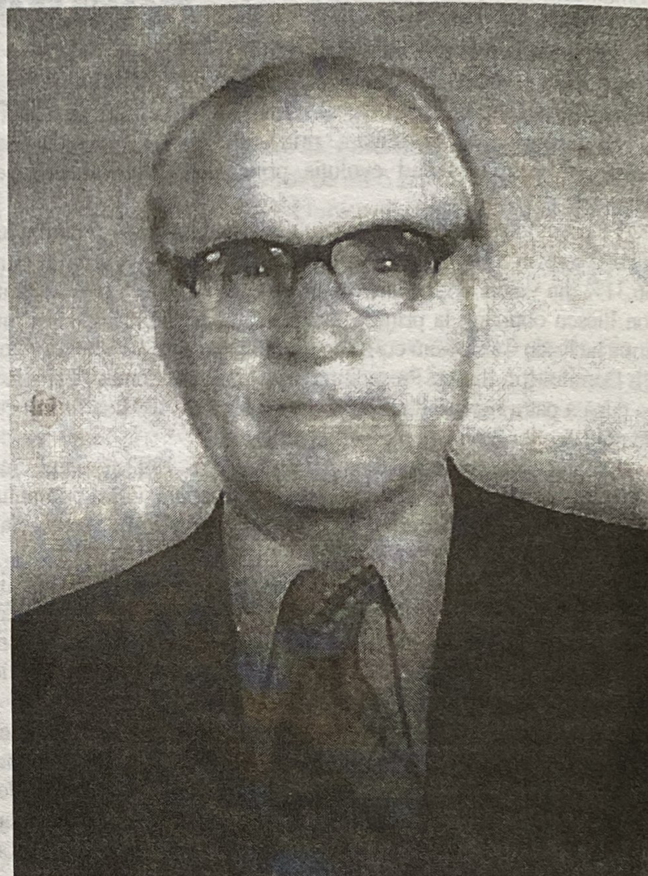
In memoriam...

Pe mulţi din cei care l-am cunoscut, în fiecare an în preajma sfârşitului de Gerar, ne va duce gândul la acea seară de 29 ianuarie 2000, când, smerit şi împăcat cu săvârşirea rostului său printre noi, ridicat din îndelunga mucenicie care i-a fost această viaţă pământească, a trecut la Cele Veşnice cel care a fost Costică Titi Dobre.

S-ar putea scrie vrafuri de hârtie despre dumnealui. Deşi avea în spate mai bine de o jumătate de veac de suferinţă şi amar, suferind printre altele de o nemiloasă boală, întotdeauna era zâmbitor, optimist, cu figura luminată de o bucurie ce o inspira şi celor din jur, făcând ca îngrijorarea, neliniştile şi norii să-ţi fie risipite de nădejdea şi calda voie bună din sufletul dumnealui. Cuvântu-i era blând; o eleganţă sufletească răzbătea din atitudinea ce o manifesta în orice situaţie. Stăpânire de sine, calm implacabil, sânge rece şi o luciditate imperturbabilă chiar şi în situaţii limită. Sfătos şi înţelept, cumpătat şi dovedind moderaţie în toate aspecte vieţii. Şi peste toate, acea figură senină, zâmbitoare, radiind linişte şi lumină.

Aşa l-am cunoscut pe bădia Titi noi, cei tineri, abia veniţi în această şcoală de educaţie moral-creştină şi naţionalistă pe care dânsul o absolvise printre fruntaşi, trecându-i examenele - puţine ale bucuriei şi numeroase, îndelungi, ale suferinţei - cu mereu aceeaşi verticalitate şi integritate. Obârşia-i ţărănească şi formaţia intelectuală teologică, laolaltă cu drastica educaţie legionară, şi-au pus pecetea pe acest caracter deosebit.

A fost unul dintre acei care, iubindu-şi Neamul, dar mai cu seamă pe Hristos, au ascultat împlinind chemarea Mântuitorului: *"Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie"*.(Matei 16 : 24) Unul din cei ce au înţeles că *"oricine a lăsat case sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau ţarine, pentru numele Meu, înmulţit va lua înapoi şi va moşteni viaţa veşnică"*.(Matei 19 : 29) Şi a ales, asumându-şi această cale.

Costică (Titi) Dobre (1914-2000)

Născut la 6 octombrie 1914 în comuna Ogrezeni din judeţul Ilfov (astăzi judeţul Giurgiu), după terminarea claselor primare a urmat Seminarul Episcopul Melchisedech din Constanţa, iar apoi Facultatea de Teologie din Bucureşti, pe ambele absolvindu-le printre cei dintâi. În mai 1932 se încadrează în Mişcarea Legionară, ulterior devenind şeful unui cuib din comuna natală. Începând din 1935 desfăşoară activitate legionară şi în cadrul Facultăţii de Teologie. Participant activ la Congresul Studenţesc de la Târgu-Mureş din 1936 şi la tabăra de muncă de la Hotarele - Ilfov din acelaşi an, sub conducerea lui Vasile Marin. În septembrie 1940, în timpul Statului Naţional Legionar, este numit şef al plasei Bolintin şi primar al localităţii Bolintinul din Vale. După aşa numita rebeliune din ianuarie 1941, este arestat şi condamnat. După 23 august 1944, în ilegalitate, devine şeful Judeţului Ilfov, până în 1948 când este din nou arestat şi condamnat, executând 15 ani de detenţie grea, până în 1964, la amnistia generală. În 1992 susţine acţiunea unui grup de tineri de a instala, pentru întâia oară după 51 de ani, o cruce în pădurea Tâncăbeşti, pe locul asasinării lui Corneliu Zelea Codreanu. Membru fondator, în 1993, al Partidului "Pentru Patrie" şi, alături de Simion Ghinea - Vrancea şi alţi camarazi, membru fondator al Fundaţiei "Buna Vestire".

Pe patul de suferinţă, ultimile cuvinte lăsate soţiei înainte de a intra în inconştienţă au fost: *"Să mă îmbrăcaţi în cămaşă verde şi să-mi cânte băieţii imnul..."*. Şi astfel l-au petrecut la locul odihnei de veci băieţii, tinerii cărora ani de zile le fusese îndrumător, mentor, bun sfătuitor. Norii grei de plumb au părăsit cerul în ziua aceea, iar Soarele a răpus nămeţii strălucind, în timp ce, lângă groapă, tinerii l-au salutat pentru ultima oară cu salutul cerului, cântându-i *"Imnul celor căzuţi"*.

Fericiţi sunt cei care s-au bucurat de privilegiul de a se afla în preajma unor astfel de oameni.

Fie ca drumul spre luminoasa răsplată în care a nădăjduit neîncetat, să-i fie suiş lin, cale presărată cu candeli, troiţe străbune şi glasuri îngereşti. *"Ca o lacrimă de sânge / A căzut o stea, / Drum de foc şi biruinţă / Pentru Garda ta..."*. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Florin DOBRESCU

A murit Bădia…

Lui Costică Titi Dobre, trecut la Cele Veşnice în seara zilei de 29 ianuarie 2000, în etate de 85 ani.

Sicriul stă proptit pe-o rână,
Pe zidul muced, coşcovit,
Parcă respiră-n blana moartă
Stejarul care-a vieţuit.

Aici se va muta o vreme
Cel în vecie strămutat,
Întru nădejdea Învierii,
În care-a stat întemniţat.

Fum de căţui urcă sfielnic
Pe cerul plumburiu, cernit.
Ce tristă-i ziua asta-n care
Bădia Titi a murit…

Se curmă firul lung din caer
Al unei vieţi de mucenic.
Pe piept îi stau împreunate
Mâinile blândului bunic.

Chipu-i e supt de suferinţa
Care o viaţă l-a-nsoţit.
Moartea şi-a aşternut velinţa
Pe ochii stinşi ce-au adormit.

Picuri tăcuţi de lumânare
Măsoară vremea apăsat
În liniştea încremenită,
Iar timpul pare că a stat.

Atotputernicul Părinte
De robul Său S-a îndurat,
Din îndelunga pătimire
L-a slobozit, l-a ridicat.

Jertfit-a dragostei, dreptăţii,
Şi-unei credinţe de granit,
A tinereţei desfătare
De care soarta l-a lipsit.

Plecat-a dintre noi bătrânul,
Pe lungul drum, către tării.
Ce greu va trece-acuma vremea
Şi cât de mult îl vom dori…

Departe e de noi şi, totuşi,
Atât de-aproape îl simţim,
Ne e în preajmă şi, în cuget,
Cucernicu-i cuvânt primim.

Mergi drum uşor şi lin, Bădie,
Te odihnească Dumnezeu…
Tu roagă-I-te să Se-ndure
De drumul nostru, că ni-i greu…

Nimic nu poate să-i despartă
Pe cei plecaţi de-ai lor copii.
Cu paşi smeriţi, venim din urmă;
Aşteaptă-ne, căci vom veni.

Şi, bucuroşi de revedere,
Om sta la sfat, printre făclii,
Iar dumneata ne-oi spune doina
Ce ţi-au cântat-o îngerii.

F.D.
30.01.2000

Virgil Procopovici

Din nou, un alt prieten, camarad şi coleg ne-a părăsit pentru totdeauna. Cine l-a cunoscut şi-a avut fericirea de a trăi în anturajul său - în libertate sau în închisoare - şi-l va aminti ca pe o figură de excepţie, plin de dăruire, dragoste, competenţă în tot ce a făcut.

Născut în comuna Bîlca din fostul judeţ,Rădăuţi, la 16.IV.1913 din părinţi intelectuali, este nepot de bunică al prof. Traian Brăilean de la universitatea din Cernăuţi şi el din aceeaşi comună. Îşi urmează studiile la liceul Eudoxiu Hurmuzachi din Rădăuţi, unde a fost şeful grupului T.D.C. - apoi la Facultatea Politehnică din Timişoara. Aici este numit şeful centrului studenţesc legionar, după Brahonschi Gh., până la arestarea din anul 1948. De aici porneşte calvarul celor 14 ani de temniţă, începând cu închisoarea de la Securitatea din Timişoara, apoi Aiud şi lagărul de la Baia Sprie, unde contractează o boală care-l va chinui toată viaţa. După eliberare, lucrează ca muncitor pe diferite şantiere de construcţie până la pensionare. Îşi întemeiază o familie cu o veche amintire din tinereţe - doamna Constanţa - care îi va aduce zile senine şi o viaţă liniştită.

Ne părăseşte la 8 octombrie 2000.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Dr. Vasile CÂRDEI
Rădăuţi

Comemorare în Spania

În ziua de 13 ianuarie a.c. în Spania, la MAJADAHONDA, lângă Madrid, s-a comemorat trecerea a 63 ani de la moartea a doi români, Ionel MOŢA şi Vasile MARIN.

Slujba de pomenire a celor dispăruţi atunci a fost oficiată de preotul Alexandru Capotă, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici Anticomunişti din Galaţi şi totodată vicepreşedintele Federaţiei Asociaţilor Foştilor Deţinuţi Politici şi Luptători Anticomunişti din România, în fruntea unei delegaţii române la această comemorare.

Solemnitatea s-a desfăşurat la monumentul ridicat de statul spaniol pe frontul unde s-au jertfit cei doi români, la ea participând, în afara delegaţilor de români din exil, din Spania, Franţa, Germania, Canada, SUA, Argentina, şi peste 300 de spanioli care au ţinut să-şi aducă prinosul lor de recunoştinţă pentru cei ce s-au jertfit.

În luările de cuvânt ce au urmat, domnii: Pinar, preşedintele partidului NUEVA FUERZA, Nicolae Roşca, în numele românilor din exil care a vorbit celor prezenţi în limba spaniolă, preotul Alexandru Capotă şi profesorul Constantin Bucescu în numele delegaţiei române, au ţinut să evidenţieze faptul că cei doi eroi au căzut în războiul civil din 1937 din Spania, apărând valorile civilizaţiei Europei împotriva comunismului.

Ei se adăugau astfel unui şir nemăsurat de români, anonimi, morţi în lupta pentru apărarea Europei de popoarele venite cu gândul la jaf şi împilare, demonstrând astfel apartenenţa noastră la acest continent.

Adrian LUPESCU

Eroi anticomunişti

STERIE CIUMETI

1905 - 1933

Înfruntând întunericul nopţii şi vrăjmăşia unui vânt năprasnic, care pe întinsul unei ape stătătoare îşi înteţeşte energia, un grup restrâns de legionari, alcătuit din trei bătrâni şi opt nevârstnici, în frunte cu inimosul Cristian Neagoe, a comemorat, miercuri, 29 decembrie 1999, împlinirea a 66 de ani de la asasinarea mişelească a legionarului Sterie Ciumeti, ridicând o cruce de lemn pe malul lacului Fundeni (de la periferia estică a Bucureştiului), la circa 50 de metri de stăvilar, spre satul omonim, chiar pe locul unde fusese comis abominabilul omor de către comisarii ucigaşi Panova şi Mateescu, vajnici reprezentanţi ai statului de drept, liberal şi democrat (în realitate, terorist), de la sfârşitul anului 1933.

Crucea, de înălţimea unui stat de puber, are, pe orizontală, numele şi prenumele martirului legionar. Iar pe verticală au fost scrise data „29 DECEMBRIE 1933" şi versurile „Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane, păşesc în rând cu cei ce au rămas", din cântecul „Cu fruntea sus".

Manifestarea comemorativă s-a încheiat prin intonarea imnului religios „Cu noi este Dumnezeu" şi a elegiei „Plânge printre ramuri luna". Însă crucea i-a deranjat pe discipolii Diavolului într-atât încât câţiva vandali neocomunişti o distruseseră în cursul anului acestuia.

Pentru cititorii care n-au auzit de acest nume de erou, prezicem că Sterie Ciumeti, absolvent al Academiei Comerciale din Bucureşti şi fruntaş legionar, a fost împuşcat în spate şi azvârlit în lac, în noaptea de 29 decembrie 1933, de gâzii Panova şi Mateescu, fiind, cronologic, al patrulea martir legionar (după Virgil Teodorescu, Niţă Constantin şi Nicolae Bălăianu) dintr-un şir nesfârşit, care însumează deja zeci de mii de membri ai celei mai pure mişcări naţionale, Legiunea Arhanghelul Mihail.

Tot pentru informarea cititorilor neştiutori, vom cita cele scrise de Corneliu Zelea Codreanu despre Sterie Ciumeti în monumentala carte „Pentru legionari" (ediţia a IX-a scoasă în 1999 de editura bucureşteană „Scara").

„Atunci l-am cunoscut pe Sterie Ciumeti, pe care Dumnezeu l-a ales, pentru sufletul său bun şi curat ca roua, să fie, prin tragica sa chinuire şi moarte, cel mai mare martir al Mişcării Legionare, al României legionare" (pagina 304).

„Macedonenii se apropie tot mai mult de noi printr-un tineret sănătos, curat ca lacrima. Ne gândim, totuşi, că nu e bine ca masa macedonenilor din Cadrilater să fie încadrată în Gardă, deoarece, abia venită de peste hotare, am expune-o la prea multe asupriri. Tineretul universitar însă se înrolează în întregime.

În fruntea tineretului macedonean se găseau trei elemente de aleasă cultură: Papanace, Caranica şi Sterie Ciumeti.

[...] Sterie Ciumeti trăieşte zi şi noapte cu mine. E un tânăr de o mare corectitudine şi de o credinţă de câine. El devine casierul central al Gărzii. Toate zilele câte le va mai avea nu se va gândi decât la Gardă, nu se va frământa şi nu va acţiona decât pentru Gardă, nu va trăi viaţa lui decât pentru ea" (pag. 346).

„Echipa a plecat mai departe, a trecut prin Timiş - Torontal şi a intrat în judeţul Arad. Aici, în satul Chier, jandarmii, împreună cu evreii, au răsculat pe ţărani, strigând că au trecut bandele roşii din Ungaria.

Ţăranii, înarmaţi cu furci, cu topoare şi ciomege s-au năpustit asupra legionarilor. Aceştia nu au mai avut timp să explice cine sunt, loviturile i-au umplut de sânge. Lui Ciumeti i-au rupt mâna dreaptă, căzând la marginea drumului, în nesimţire. Alături de el zăcea Adochiţei. Toţi au fost răniţi. Apoi, au fost arestaţi, transportaţi la Arad şi introduşi, în celule separate, în arestul din acest oraş.

Daţi în judecată pentru rebeliune, procesul a avut loc peste zece zile. Au pledat avocaţii din Arad, Moţa, Vasile Marin, eu. Au fost achitaţi cu toţii. Populaţia românească a Aradului le-a făcut o caldă manifestaţie de simpatie" (pag. 362).

Caracter de granit, incoruptibil şi neînfricat, luptător din prima linie legionară, mucenic pentru Sfânta Cruce, pentru Ţară, aşa a fost Sterie Ciumeti, care, de 66 de ani, de sus, din cer, ne veghează şi ne călăuzeşte, împreună cu oastea fără număr a lui Hristos, pe drumul cel bun, al timpului valorilor creştine.

Doamne al Puterilor fi cu noi, acum şi pururi!

Mihai Stere DERDENA
30 decembrie 1999

Cea mai grea pierdere.

„Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor” spune o veche zicală românească. Căci la noi, țară aflată la răscruce de vânturi, arareori domniile au fost de durată. Iar schimbarea, oricât de paşnică, tot produce un vârtej capabil să ridice în aer gunoaiele societății. Nu întâmplător realizările de frunte ale neamului românesc s-au produs în timpul domniilor lungi. Incompetenții erau vădiți şi îndepărtați, omul întreprinzător se putea avânta în branşă, stabilirea riscurilor şi a câştigului putând fi evaluate.

Altfel se petreceau lucrurile pe timpuri tulburi. Năvăliri, războaie, dar şi schimbări de domnie. Slujbaşi noi, adesea puşi pe îmbogățire rapidă, dar de multe ori şi noi biruri, aducea noua stăpânire. Iorga s-a opus canonizării lui Brâncoveanu, din cauza fiscalității ridicate din timpul domniei lui. Însă stabilitatea asigurată de lunga lui domnie, a permis economiei țării să se dezvolte.

Cea mai mare instabilitate a existat în perioada fanariotă. În ciuda câtorva principi remarcabili, culți şi reformatori, schimbarea deasă a domnilor, pretențiile exagerate ale Porții, lăcomia slujbaşilor ce însoțeau pe noul venit, mulțimea şi diversitatea proverbială a dărilor, înăbuşeau orice încercare de avânt economic. La noi nu s-a putut construi nimic temeinic. În subconştientul românului şi-a făcut loc ideea de a clădi ceva care să poată fi uşor refăcut. Dacă am fi durat palate, catedrale sau cetăți, turcii, tătarii, dar şi pravoslavnicii cazaci, le-ar fi jefuit, ars şi distrus. Şi perlele arhitecturii noastre religioase, bisericile bucovinene sau maramureşene sunt de mici dimensiuni. Nu numai țăranul redus la trai mizer, dar şi boierii din toată țara trebuiau să se plece în fața lăcomiei noilor veniți. Doar haiducii cântați de baladele populare mai țineau aprinsă flacăra speranței şi dreptății. Oştirea era înlocuită cu lefegii străini. Boierimea mare s-a adaptat, încuscrindu-se cu puternicii zilei, iar „capul plecat sabia nu-l taie” a devenit lozinca timpului.

Aceste mentalități s-au imprimat adânc în firea românului. Chiar după formarea statului român modern, îndreptarea sufletului său nu s-a putut realiza, în mare parte şi datorită păturii suprapuse, înstrăinată de sufletul omului de rând.

Intelectualii patrioți au sesizat acest mare neajuns al sufletului național. Prin scrierile lor au afirmat nevoia unei educații bazată pe demnitate, cinste şi muncă temeinică. Romanul „Întunecare” al lui Cezar Petrescu, de exemplu, denunță izbânda „învârtiților” asupra omului de onoare. Pleiada intelectualilor naționalişti din perioada interbelică, pe urmele lui Eminescu, a condamnat venalitatea, trădarea, laşitatea, îndepărtarea de tradiții, cultivând onoarea, spiritul de jertfă, primatul intereselor generale asupra celor personale, servirea valorilor creştine şi naționale. Voiau un „om nou” care să schimbe fața României.

Cu suferințe, sânge şi moarte au plătit această încercare.

Căci exemplul lor putea fi urmat şi de alte națiuni, care, înfrățite în lupta pentru idealuri, periclitau interesele celor pentru care valoarea supremă este banul. Pentru aceştia, credința în Dumnezeu şi dragostea de neam sunt păcate capitale.

Lunga perioadă comunistă ce ne-a fost impusă, a alungat din conştiința românului ideea de demnitate, onoare, inițiativă, datorie față de pământul străbun.

Sărăcia în care se zbate țara, urmare a jafului nemăsurat al celor ce ieri au fost uneltele cotropitorului moscovit, nu este totuşi cea mai mare dintre nenorocirile ce ne-au lovit. Economia se va reface totuşi într-un număr previzibil de ani. Căci foştii tovarăşi sunt azi domni proprietari, interesați să-şi valorifice achizițiile. De cercetarea originii averilor nu mai poate fi vorba.

Ceea ce se va reface mult mai greu sunt acele valori spirituale: credința, caracterul şi demnitatea, în mare parte pierdute sau înăbuşite.

Aceasta e adevărata comoară pierdută. Ea nu se mai poate reface decât în timp şi numai dacă Dumnezeu se va îndura să ridice din neamul nostru o altă generație eroică, gata să-şi asume cu prețul vieții sarcina de a redeştepta conştiința națională pierdută. Deci de a crea acest atât de hulit azi „om nou”, opus „omului nou” creat de comunism. Dar şi de cel propus de finanța mondială, cultivat zi de zi, ceas de ceas, de mass-media.

Numai cu astfel de oameni vom deveni parteneri respectați ai viitoarei Europe a națiunilor.

Viitorul va arăta dacă națiunile mai au voința şi vigoarea ca, împreună, fiecare, cu specificul său, să respingă nonvalorile satanice, să purceadă la aşezarea lumii pe baze sănătoase creştine şi naționale, singure în stare să ofere şi altceva decât consum, plăceri, maşini şi circ.

O lume care să asigure o democrație reală, unde şi opoziția să-şi poată susține nestingherită opiniile, care să urmărească şi să condamne crima, indiferent de culoarea ochilor oricărui asasin. O lume al cărei ideal să fie veşnicia, nu clipa de plăcere a ființelor inferioare.

Vasile ROŞU

Groparii democrației

11 februarie 1938

11 februarie 1938 este data înscrisă cu litere negre în istoria României. Nu am găsit un termen mai potrivit de dat acelor politicieni care au inițiat și introdus, pentru prima oară, dictatura în țara noastră. Au suprimat libertățile cetățenești consfințite prin Constituția din 1923. Cine sunt acești adevărați gangsteri ai politicii românești o arată chiar ei în memoriile pe care le-au scris. Nu mai vorbesc că sunt componenții nefastei camarile a lui *Carol*, dominată de *Duduia Elena Wolf-Lupescu*, metresa regelui.

Mai întâi dăm citire unui scurt comunicat transmis presei, dat de Palat

„În după-amiaza zilei de 11 februarie M.S. regele a primit în audiență de lucru pe d-l Tătărăscu, ministru de stat și ad interim la Externe și pe d-l Armand Călinescu, ministru de interne. București 11.II.1938".

Acest comunicat a fost precedat de unele evenimente petrecute cu câteva zile mai înainte, ca și de consfătuirea ce a avut loc între conspiratori. Legionarul Mija Dumitru a fost împușcat mortal de șeful de post din satul Măineasa - Ilfov, și studentul Popescu Florian, la fel împușcat mortal în comuna Maia - Ilfov. Aceste fapte au fost agravate de rănirea prin împușcare a altor legionari, în același timp: februarie 1938.

Faptele acestea au dus la două întruniri avute între ei: una la 7.II.1938 și alta la 9.II.1938. Convorbirile avute și hotărârile luate sunt arătate clar și fără echivoc de însuși Armand Călinescu, aflate în centrul acțiunii, după cum reiese din notele sale. Obsedanta lui preocupare o constituie lovitura ce trebuia dată Mișcării Legionare. O scrie la 7.II.1938. Citez: *„... Pe plan local și al partidelor politice contemporane nu se va putea împiedica Garda de Fier. Dimpotrivă recomand o formulă fără partide politice, Constituție ... și apoi referendum. Regele este în principiu de acord și că ar fi posibil înainte de 10 zile".*

Iată faza tatonărilor, între cei doi, cu opinia exprimată de fiecare. La 9.II.1938 *„... Sunt chemat la orele 3.15 la Urdăreanu. Mă introduce, împreună cu Tătărăscu la rege... Trecem în altă cameră, în jurul unei mese, regele în cap, Tătărăscu în dreapta, eu la stânga și lângă mine Urdăreanu. Examinăm lovitura de stat".* Amănuntele nu le mai reproduc, fiindcă esențialul este arătat categoric. Prin urmare, vedem cum s-a procedat în acel moment crucial pentru libertatea și democrația din România noastră.

Cine sunt conspiratorii?

Gh. Tătărăscu a fost tipul politicianului venal, inconsecvent, fără conduită de adevărat om politic, dispus la orice compromisuri. Liberal din neam în neam. Susține și hotărăște desființarea partidelor politice, inclusiv a propriului său partid, susține desființarea democrației, căreia îi aducea până atunci elogii sforăitoare la tot pasul. Colaborator al dictaturii comuniste, sfârșește prin a gusta amarul de la Sighet. Ca să ne dăm seama de lipsa lui de luciditate și clarviziune, voi arăta o convorbire a lui în cadrul familiei sale, după ce urmărește evoluția frontului de răsărit. Îmi spune Radu Budișteanu, la Zarca Aiudului, rudă, prin mama acestuia. Ca să-și liniștească familia, el le spune: „Nu vă temeți de comuniști. Sunt oameni cu care ne putem înțelege. Dacă ai două moșii, le dai una și mai rămâi cu una". Iată unul din indivizii care hotărăsc lovitura de stat, prin îngroparea democrației din România.

Armand Călinescu, un lingău, care și-a jucat rolul de lacheu pe lângă Duduia, metresa regelui, în grațiile căreia se afla. Component principal al camarilei regale. Să menționez ținuta vestimentară a soției sale, Adela, într-o poziție mai intimă cu Oskar Kaufman, prinsă într-o fotografie, pe care legionarii au răspândit-o în toată țara? Nu mai vorbesc de ostilitatea demențială a lui față de Mișcarea Legionară. Fost membru al țărăniștilor, șef al organizației de Argeș.

Urdăreanu, ca tânăr ofițer, e salvat de Tache Ionescu, când a fost prins jucând în calitate de crupier la un tripou. Acum este ridicat la rangul de mareșal al Palatului. În unele cercuri de culise este numit Murdăreanu, tocmai datorită comportării sale necurate.

Ce să vorbesc de cel care a organizat și tutelat toată această scenă a loviturii de stat, pe care a tot clocit-o încă la venirea lui în țară în 1930?

Intriga cu imorala, implicat în dubioase afaceri, cu amestecul său direct sau indirect, ca în afacerea Skoda, sau timbrul aviației. Și câte și mai câte cazuri incompatibile unui urmaș pe tronul ocupat cu ani înainte de bătrânul Carol I și Ferdinand cel Loial, tatăl său. Ceea ce se consemnează într-o enciclopedie engleză a vremii despre el nu este altceva decât că sub guvernarea sa s-au comis cele mai odioase crime politice.

Aceștia sunt conspiratorii și groparii democrației din România. Ca să-și întărească crima lor contra democrației, au organizat un plebiscit. Îmi pun întrebarea acum, cine din oameni considerați politici de azi sau cei care conduc anumite organizații politice sau nepolitice din țară și care atunci aveau vârsta să-și declare pe față opoziția lor față de aceste mașinațiuni? Cei care i-au aprobat atunci pe acești gropari, azi se declară că au fost democrați toată viața lor. Așadar, iată cine sunt groparii democrației din România. Au procedat întocmai ca niște adevărați gangsteri. De atunci românii n-au mai cunoscut ce este libertatea de expresie, de deplasare, gata a fi ridicați în crucea nopții, pierzându-și libertatea sau viața.

Să-i stigmatizăm pe acești falși oameni politici, fie ei țărăniști sau liberali, ai acestor timpuri. Au fost dezavuați chiar de șefii lor Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, care s-au opus referendumului.

Nicu PĂUN

Arta în slujba minciunii

Dacă prin absurd, presa de odinioară din Sărindar, care s-a năpustit ani în şir cu adevărate valuri de venin, calomnii şi minciuni asupra luptelor tineretului român între cele două războaie şi a legionarilor în special, ar fi putut imagina un scenariu pentru un film la adresa acestora, ar fi fost palidă imaginaţia lor, faţă de ceea ce s-a concretizat în filmul „*Actorul şi sălbaticii*".

Pentru cei ce au trăit împrejurările în care a murit marele nostru actor Tănase, minciuna revoltătoare care se plăsmuieşte în acest film în legătură cu sfârşitul lui Tănase, depăşeşte orice limită. Cine nu cunoaşte extraordinara lui butadă: „Era rău cu *der*, *die*, *das*, da-i mai rău cu *davai* ceas".

Această butadă s-a răspândit cu „viteza luminii" în toată ţara şi ne mai alina amarul zilelor pe care le trăiam şi mai ales a acelora care ne aşteptau.

Oare să nu fi aflat comandamentul sovietic al trupelor ce ocupau România despre butada lui Tănase? Şi apoi cine se încumetă a crede că sovieticii iartă aşa ceva? Doar aveau metodele lor!

Dar apariţia lui pe scenă cu tot felul de ceasuri, fixate pe ambele mâini şi picioare în timp ce întreba în hohotul sălii: „Am spus ceva?". Acestea aveau să-i asigure o viaţă tihnită lui Tănase?

Pentru a scoate în evidenţă mesajul mincinos transmis prin acest film, precizez că alături de mulţi intelectuali din deceniul patru al veacului pe care l-am încheiat, marele actor Tănase se regăsea alături de mari personalităţi ale culturii noastre: profesorul Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu, Noica, Emil Cioran, Mircea Eliade etc., dacă nu încadraţi în mişcarea legionară, în mod cert erau simpatizanţi. Agresiunea minciunii este evidentă.

În sprijinul afirmaţiei de mai sus rog a se vedea cartea *Mişcarea legionară şi intelectualii* pag. 268 - 269.

Sunt în posesia unei cărţi - editura Meridiane, 1964 - scrisă de Ioan Massoff şi Radu Tănase, care tratează viaţa şi tematica programelor lui de revistă şi nicăieri nu se regăseşte nimic din elucubraţiile celui ce a scris scenariul pentru filmul „Actorul şi sălbaticii".

Şi totuşi, de ce s-a scos de la „naftalină" acest film, altfel cu o distribuţie remarcabilă?

În orice caz, nu pentru a-i da tineretului o istorie reală a trecutului nostru, ci pentru a-l deruta printr-o istorie golită de adevăr.

În zilele noastre trăim ruşinea de a vedea cum unii, chiar academicieni - unde-i obiectivitatea omului de cultură?! -confundă cu rea-credinţă PRM-ul domnului Vadim Tudor cu Mişcarea Legionară. Este un nou prilej de a capta oprobiul public împotriva legionarilor, ca şi cum cei 10000 de legionari care au fost ucişi sau au pierit în temniţe sub regimurile partidelor istorice a dictaturii lui Carol şi a lui Antonescu şi culminând cu Partidului Comunist, la care se adaugă şi sutele de mii de ani de temniţă, înduraţi de aceştia, cu regim special pentru exterminarea lor, nu ar fi fost suficiente pentru cei ce *înlocuiesc liantul dragostei dintre oameni cu ura*.

Cărei naţiuni au aparţinut aceşti tineri?

Oricum, aş vrea să fie limpede că adevărul asupra fenomenului legionar, reprezintă adevărul asupra trecutului nostru şi nu are nimic comun cu o încercare de revigorare a legionarismului, şi tocmai de aceea cred că nu putem tolera plăsmuiri izvorâte din patimă şi nu putem subscrie la neadevăruri.

Cred că nu întâmplător, unii se prefac că nu văd şi nu ştiu despre comunism că are capacitatea de a parazita datini, sentimente, cum este sentimentul naţional, pentru a induce în eroare masele spre a li se alătura lor.

Astfel a apărut naţional-comunismul.

Domnul Vadim Tudor este un admirator până la veneraţie al odioasei familii Ceauşescu. Deci un admirator al comunismului.

Chiar nu se cunoaşte că Mişcarea Legionară, încă de la înfiinţarea ei, a luptat deschis împotriva comunismului? Sau poate că tocmai asta e marea ei vină?

Filmul „Actorul şi sălbaticii" este un exemplu dureros, cum poate fi folosită arta, ca un cărăuş al minciunii către marele public, al răutăţii unor suflete împătimite, pentru care nu-i nimeni drac şi nimeni sfânt.

Qui prodest?

Trebuie să facem tot posibilul să înceteze războiul româno-român.

Să nu uităm că adevărul izvorăşte dintr-o sete a sufletului omenesc. Am văzut cu toţii ce enormitate s-a putut construi pe minciună.

Din toată fiinţa noastră să spunem NU minciunii.

Ing. Pat Moise

Tema de gândire

Vorbă multă, sărăcia omului. Iată, fără cuvinte, la câte gânduri ne îndeamnă tema de mai sus. Ea a fost publicată în revista „Clanul liceenilor”, condusă de Miron Manega, nr. 21 din nov. 2000. Era înainte de alegerile parlamentare şi prezidenţiale. Suntem acum după. Dacă, între timp, gândirea dvs. s-a modificat, vă rugăm să ne scrieţi. Asigurându-vă că vom împărtăşi, tuturor cititorilor noştri, toate gândurile dvs. mai vechi şi mai noi. Este o rugăminte patriotică, în numele căreia, vă aşteptăm părerea. Este oare, harta României, atât de schimonosită pe cât este gura copilului ? Dacă da, suntem pierduţi. Dacă nu, avem o şansă.

Scrieţi-ne despre această şansă.

G.N.